

Arrest

nr. 111 683 van 10 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 april 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 juni 2013 met refertenummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat D. WINTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn Nederlandse partner leggen op 21 november 2012 te Meerhout een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Tevens op 21 november 2012 dient verzoeker een aanvraag in om, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap, in het bezit te worden gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 17 april 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 13 mei 2013 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21/11/2012 werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: Suriname

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-Verklaringen op eer door derden: deze verklaringen op eer door derden kunnen niet in overweging genomen worden als voldoende bewijs van de stabiele en duurzame relatie gezien ze niet getoetst kunnen worden op hun feitelijkheid en waarachtigheid.

-Huurovereenkomst dd.01/08/2012: de voorgelegde huurovereenkomst is te recent om als bewijs te kunnen dienen dat betrokkenen één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 40bis, § 2, (eerste lid), 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Verzoeker is van oordeel dat de bovenvermelde rechtsbeginselen geschonden zijn.

Verzoeker baseert zijn verblijf op het recht op gezinshereniging, met name het recht op vestiging bij zijn partner, zijnde een Unieburger.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek én dient rekening te houden met alle elementen van het dossier en alle levensomstandigheden van verzoeker.

Verzoeker is van oordeel dat de verwerende partij te onzorgvuldig en vooral te vlug tot een beslissing is gekomen.

De verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met volgende elementen:

- De verklaringen op eer dienen wel degelijk als bewijs aanvaard te worden. Indien de verklarende personen niet eerlijk zouden zijn, zouden dezen zeker geen verklaringen op eer opstellen!

- Verzoeker en zijn partner hebben al veel langer een relatie.

Verzoeker is immers destijds als illegaal in Nederland gearresteerd. In de daarmee samenhangende procedure tot vrijlating in Nederland stond de partner van verzoeker garant voor hem, zoniet kon hij niet vrijgelaten worden.

De relatie van verzoeker met zijn partner is ook steeds vermeld in de procedurestukken van de rechtbank in Nederland.

De huurovereenkomst is derhalve inderdaad geen bewijs van 1 jaar samenwonen maar is wel een ondersteunend bewijs dat verzoeker en zijn partner al minstens gedurende 2 jaar een relatie hebben, waarbij zij dus vanaf augustus 2012 in Meerhout samenwonen en dus zeker voldoen aan de 45-dagen regel.

Verzoeker zal zeker in het kader van een nieuwe aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie extra bewijzen uit Nederland bijbrengen.

Verwerende partij heeft dus artikel 40bis § 2, 2° Vreemdelingenwet miskend doordat zij de aanvraag heeft geweigerd.

De verwerende partij had verzoeker niet meteen het verblijfsrecht als familielid van een Unieburger mogen ontzeggen.

De bestreden beslissing is geenzins op redelijk wijze genomen en getuigt van onzorgvuldig gedrag in hoofde van de verwerende partij.

Gelet op het bovengaande heeft verzoeker de schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Bovendien toont verzoeker een schending van artikel 40bis §2, 2° van de Vreemdelingenwet aan.

Geheel onterecht werd de aanvraag tot verblijf afgewezen.

Het beroep dient dan ook gegrond verklaard te worden.”

2.2. Artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de partner van een burger van de Unie, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de burger van de Unie een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de Vreemdelingenwet is het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond:

“- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat niet op een afdoende wijze het duurzaam en stabiel karakter van de relatie is aangetoond, nu onvoldoende bewijs voorligt dat de partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen en elkaar driemaal hebben ontmoet waarbij deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of een gemeenschappelijk kind hebben. In de motivering van de bestreden beslissing wordt ingegaan op de verschillende stukken zoals aangebracht door verzoeker ter staving van zijn verblijfsaanvraag, evenals op de redenen waarom deze stukken niet kunnen volstaan als afdoende bewijs van een duurzame en stabiele relatie.

Wat de aangevoerde verklaringen op eer van derden betreft, stelt verzoeker dat “[i]ndien de verklarende personen niet eerlijk zouden zijn, dezen zeker geen verklaringen op eer [zouden] opstellen”. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker – met dit uiterst summiere betoog – geenszins de motivering van verweerder betwist, laat staan weerlegt dat verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden beoordeeld en bijgevolg op zich geen voldoende bewijs vormen van het stabiel en duurzaam karakter van de relatie. De Raad benadrukt dat het, gelet op het gegeven dat verklaringen op eer door derden zijn opgesteld op uitdrukkelijke vraag van verzoeker en/of zijn partner en dergelijke verklaringen dan ook slechts een geringe bewijswaarde kan worden toegelicht en gelet op de vaststelling in de bestreden beslissing dat voor het overige geen bewijskrachtige stukken voorliggen die het duurzaam en stabiel karakter van de relatie kunnen aantonen, geenszins als kennelijk onredelijk voorkomt waar verweerder loutere verklaringen op eer van derde personen niet weerhoudt als afdoende bewijs van het gegeven dat de partners een duurzame en stabiele relatie hebben. Verweerder kon hierbij wijzen op het gegeven dat de voorgelegde verklaringen op eer bij gebreke van overige bewijskrachtige stukken die het stabiel en duurzaam karakter van de relatie aantonen, niet kunnen worden getoetst op hun feitelijkheid en waarachtigheid.

Verzoeker verwijst verder naar een procedure tot vrijlating in Nederland en naar “*procedurestukken van de rechtbank in Nederland*” waaruit zou blijken dat hij al veel langer een relatie heeft met zijn partner. De Raad merkt evenwel op dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker dit gegeven of dergelijke documenten heeft overgemaakt aan verweerder in het kader van zijn verblijfsaanvraag. Er blijkt dan ook niet dat verweerder hiermee rekening kon, of diende, te houden bij het nemen van zijn beslissing. De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Verzoeker kan *in casu* dan ook niet op dienstige wijze voor het eerst in de procedure voor de Raad verwijzen naar deze nieuwe gegevens of stukken. Het kwam verzoeker zelf toe alle nuttige stukken die verweerder konden toelaten na te gaan of is voldaan aan de voorwaarden bij zijn aanvraag te voegen. Daarenboven merkt de Raad op dat verzoeker ook nalaat deze stukken te voegen bij zijn verzoekschrift, zodat het bestaan ervan zelfs niet kan worden vastgesteld.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker in wezen de vaststelling in de bestreden beslissing niet betwist dat de huurovereenkomst van 1 augustus 2012 geen bewijs kan vormen dat verzoeker en zijn partner reeds één jaar ononderbroken samenleven voorafgaand aan de aanvraag.

Wel meent verzoeker dat deze huurovereenkomst een ‘*ondersteunend*’ bewijs kan vormen dat hij en zijn partner reeds twee jaar een relatie onderhouden, waarbij zij elkaar driemaal hebben ontmoet en deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen. Evenwel kan de Raad niet inzien hoe een bewijsstuk dat te recent is om een samenwonen van één jaar aan te tonen, zou kunnen volstaan om een relatie van twee jaar te bewijzen. Zoals reeds opgemerkt, werden door verzoeker geen voldoende bewijskrachtige stukken voorgelegd dat de partners elkaar reeds twee jaar zouden kennen. Er werden immers enkel verklaringen op eer door derden voorgelegd. Het gegeven dat op basis van deze huurovereenkomst zou moeten worden aangenomen dat de partners elkaar voorafgaand aan de aanvraag reeds 45 dagen of meer hebben ontmoet, doet verder geen afbreuk aan de niet-weerlegde vaststelling in de bestreden beslissing dat geen afdoende bewijs voorligt dat de partners elkaar reeds twee jaar kenden voorafgaand aan de aanvraag. Het gegeven dat de ontmoetingen 45 dagen of meer moeten betreffen, betreft slechts een aanvullende vereiste die dient te zijn vervuld naast het gegeven dat dient vast te staan dat de partners elkaar reeds twee jaar kennen.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Evenmin toont hij aan dat met bepaalde elementen of stukken – de op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissing

aan verweerder waren voorgelegd – ten onrechte geen rekening werd gehouden. Verzoeker had ook de kans om de vereiste toelichtingen te verstrekken in zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en deze met alle nodige stukken te onderbouwen en hij heeft van deze mogelijkheid gebruik gemaakt. Er blijkt geenszins dat verweerder voortijdig tot de bestreden beslissing zou hebben besloten. Een incorrecte toepassing van de bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet blijkt evenmin.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS